

Arrest

nr. 230 654 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 222 232 van 3 juni 2019 waarbij de vordering tot schorsing van de beslissing tot beëindiging van het verblijf en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt verworpen en waarbij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure die door de verzoekende partij werd ingediend op 4 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen diende verzoeker, via een op 1 april 2007 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoeker tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 januari 2019 de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 januari 2019 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [S.] voornaam : [S.] [...] nationaliteit : Russische Federatie ook gekend als:

- [T.V.] [...], nationaliteit Russische Federatie

[M.B.], [...], nationaliteit Litouwen

werkelijke identiteit: [T.V.] [...], nationaliteit Russische Federatie

Krachtens artikel 21, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Uit het administratief dossier blijkt dat u sinds uw aankomst in België gelogen heeft over uw werkelijke identiteit. Uit verschillende informatie uit uw administratief dossier blijkt immers dat uw werkelijke identiteit [T.V.] is. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat u een gevaar vormt voor de nationale veiligheid gezien u banden heeft met het radicale Tsjetsjeense milieu en met het Emiraat van de Kaukasus.

Uit uw administratief dossier blijkt immers het volgende:

Op 09.02.2004 heeft u een asielaanvraag ingediend op naam van [S.S.]. U was in het bezit van een geboorteakte. Op 29.09.2005 weigerde het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) u de toekenning van de vluchtelingenstatus. Volgens het CGVS had u een valse oproepingsbrief voorgelegd. U ging hiertegen in beroep bij de Vaste Beroepscommissie. Deze nam op 09.11.2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 01.04.2007 dient u een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9, alinéa 3 van de Vreemdelingenwet, op naam van [S.S.]. U legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor.

Op 28.02.2008 vroeg Frankrijk aan België uw overname in het kader van de Dublinprocedure. U had in Frankrijk een asielaanvraag ingediend onder de naam [V.T.] [...]. U was toen in het bezit van een rijbewijs, een identiteitsbewijs en een geboorteakte. België ging akkoord met de overname op 10.03.2008. De overname kon echter niet plaatsvinden gezien u gevlucht was.

Op 07.06.2008 en 03.07.2008 stuurde uw advocaat een aanvulling op de aanvraag 9.3, zonder toevoeging van enig identiteitsdocument.

Op 05.12.2008 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend op naam van [S.S.]. U verklaarde dat u onder de naam [T.V.] [...] asiel had aangevraagd in Frankrijk. U legde geen verdere identiteitsdocumenten neer die uw identiteit kon bevestigen. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 11.12.2008.

Op 23.12.2008, 30.12.2008, 07.01.2009 en 20.01.2009 stuurde uw advocaat aanvullingen op de aanvraag 9.3, zonder toevoeging van enig identiteitsdocument.

Op 05.03.2009 heeft u een derde asielaanvraag ingediend op naam van [S.S.]. U verklaarde dat u asiel had aangevraagd in Frankrijk in januari 2008 onder de naam [T.V.] [...]. U legde geen verdere identiteitsdocumenten neer die uw identiteit kon bevestigen. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 23.03.2009.

Op 20.02.2009, 07.04.2009, 14.04.2009, 29.04.2009, 23.05.2009 stuurde uw advocaat aanvullingen op de aanvraag 9.3, zonder toevoeging van enig identiteitsdocument.

Op 19.06.2009 heeft u een vierde asielaanvraag ingediend op naam van [S.S.]. U legde geen verdere identiteitsdocumenten neer. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 15.07.2009.

Op 03.11.2009 heeft u een vijfde asielaanvraag ingediend op naam van [S.S.]. U legde geen verdere identiteitsdocumenten neer. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 23.11.2009.

Op 04.01.2010 werden instructies verstuurd naar de stad Leuven om u in het bezit te stellen van een onbeperkt verblijf naar aanleiding van de aanvraag 9.3 die u had ingediend op 01.04.2007. U heeft geen identiteitsdocumenten voorgelegd waardoor u bent ingeschreven onder "verklaarde naam".

Op 19.08.2013 heeft u zich aangemeld bij de gemeente Mol om een aanvraag in te dienen als Europese onderdaan onder de naam [M.B.] [...], nationaliteit Litouwen. Er werd bij deze aanvraag een Litouws paspoort voorgelegd op deze naam. Dit Litouws paspoort blijkt echter vervalst te zijn volgens een rapport van de Federale politie. De code in de machine leesbare zone is onjuist en het persoonlijke nummer is onbestaand. Op 26.11.2013 werden dan ook instructies verstuurd naar de gemeente om de aanvraag van 19.08.2013 als nietig te beschouwen gezien het gebruik van een vervalst paspoort.

Op 30.06.2014 vroeg Polen aan België uw overname. U was in het bezit van een Belgische verblijfstitel op naam van [S.S.] en een vervalst Lets paspoort op naam van [M.B.]. Polen bevestigt in hun vraag dat u door de Russische autoriteiten werd geïdentificeerd als zijnde [T.V.] [...]. Op 31.07.2014 ging België akkoord met uw overname. Op 14.08.2014 bent u teruggekomen vanuit Polen.

Op 02.09.2014 heeft u uw herinschrijving gevraagd bij de stad Leuven. U heeft geen identiteitsdocumenten voorgelegd.

Op 25.09.2014 werd aan de stad Leuven een kopie van uw paspoort gevraagd. Hierop is nooit antwoord gekomen. Op 23.10.2014 werd u heringeschreven in het Rijksregister.

Op 13.08.2016 heeft de politie van Leuven een administratief rapport opgesteld wegens verdachte handelingen. Uit dit rapport blijkt dat u goed gekend bent bij de politie en dat u mogelijks linken heeft met een terroristische groepering. U blijkt ook SIS geseind te zijn door Frankrijk volgens artikel 24 van de SIS II-verordening.

Op 02.01.2017 hebben onze diensten meer informatie gekregen over de SIS seining van Frankrijk. Frankrijk heeft u geseind omdat er elementen zijn die aantonen dat u betrokken bent bij activiteiten die mogelijks de openbare orde ernstig verstoren.

Volgens de seining, geldig tot 13.08.2055, moet u in verband gebracht worden met de radicale islamitische beweging.

Op 04.04.2018 krijgen onze diensten een nota, opgesteld door de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE). In deze nota wordt vermeld dat u bij de VSSE gekend bent sinds 2010 voor uw contacten met radicale individuen binnen de Kaukasische gemeenschap in België. U wordt aanzien als centrale figuur binnen een groep van radicale Tsjetsjenen in Leuven. U was ook het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek naar een mogelijke terroristische activiteit in België. In deze nota wordt ook vermeld dat er elementen zijn die aantonen dat u gelinkt bent aan het Emiraat van de Kaukasus.

Met betrekking tot het Emiraat van de Kaukasus dient opgemerkt te worden dat deze groepering aanzien wordt door de Verenigde Naties als een terroristische groepering. Deze groepering is volgens

de Veiligheidsraad van de VN gelinkt aan ISIL (Da'esh) en Al-Qaida. Deze groepering staat ook sinds 29.07.2011 op de lijst van de Veiligheidsraad met entiteiten en groepen waarvoor sancties genomen moeten worden. Volgens de Veiligheidsraad is het Emarat Kavkaz, of Emiraat van de Kaukasus, een terroristische organisatie die in het Noorden van de Kaukasus handelt. De Russische autoriteiten hebben deze organisatie op 08.02.2010 aanzien als terroristische organisatie. Deze organisatie is sindsdien in Rusland ook verboden omdat de leden van deze organisatie terroristische daden voorbereiden en plegen met het oog om de territoriale integriteit van de Russische Federatie te schenden en etnische en religieuze conflicten uit te lokken. Deze terroristische organisatie heeft volgens de Veiligheidsraad als doel het oprichten van een extremistische Staat in het Noorden van de Kaukasus en dit uit te breiden naar de regio van de Wolga en andere Europese landen via terreur en via wapens. Ook de leider van de groep, Doku Khamatovich Umarov, heeft in een verklaring op vidéocassette verklaard dat hun doel het oprichten is van een puur islamitische zone met de sharia, waar geen plaats is voor ongelovigen. In een tweede fase, wanneer de ongelovigen uit het land verdreven zullen zijn, zullen zij alle landen opnieuw heroveren die aan de oorsprong moslimlanden waren en die dus verder gaan dan de Kaukasus. Hij heeft ook gevraagd aan zijn aanhangers om niet enkel tegen Rusland oorlog te voeren maar tegen alle landen.

Op 23.07.2018 hebben wij verder informatie gekregen van de Federale Politie dat u rondreist met een Russisch paspoort op naam van [T.V.] [...]. U werd immers in 2014 gecontroleerd aan een Litouwse grens met een Russisch paspoort [...] op naam van [T.V.], met uitreisstempel uit België dd 13.10.2014. U heeft toen tijdens die controle verklaard dat u in het bezit was van een Belgische verblijfstitel [...] afgeleverd op 06.07.2017 op naam van [S.S.].

Uit al deze elementen blijkt dat u sinds 2004 in België onder een valse identiteit verblijft en valse stukken heeft gebruikt. U heeft een verblijfsrecht bekomen onder een valse identiteit. Gezien vaststaat dat de identiteitsgegevens die u altijd in België heeft gebruikt vals zijn, kan ook vastgesteld worden dat het verblijfsrecht van onbepaalde duur een gevolg is van fraude. Ook blijkt dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving gezien uw banden met het radicale Tsjetsjeense milieu, waarbij u aanzien wordt als centrale figuur binnen een groep van radicale Tsjetsjenen in Leuven, en met de terroristische groepering Emiraat van de Kaukasus. Verder blijkt dat u geseind bent door Frankrijk omdat u in verband moet gebracht worden met de radicale islamitische beweging. Het feit dat u voor bovenvermelde feiten niet werd veroordeeld verhindert niet om uw verblijf in te trekken. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld dat "Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid". (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Overeenkomstig artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 04.09.2018 werd u per aangetekend schrijven een vragenlijst verzonden. Op 22.09.2018 stuurde u de ingevulde vragenlijst terug met de volgende documenten: een attest Franse les, een certificaat "Engels - opstap talen", een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal Richtgraad 1, een deelcertificaat van de module Nederlands 2de Taal T[h]reshold 1 B, een getuigschrift van beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, een certificaat van de opleiding Nt2 Richtgraad 2, een deelcertificaat van de module Threshold 4 B Nederlands 2de Taal, een certificaat van de opleiding Nederlands 2de Taal R2, een deelcertificaat van de module Threshold 4 A Nederlands 2de Taal, een deelcertificaat van de module Threshold 3 B Nederlands 2de Taal, een deelcertificaat van de module Threshold 3 A Nederlands 2de Taal, een deelcertificaat van de module Threshold 2 B Nederlands 2de Taal, een deelcertificaat van de module Threshold 2 A Nederlands 2de Taal, een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal Richtgraad 1 Breakthrough/waystage, een deelcertificaat van de module NT2 richtgraad 1 - A + B (Breakthrough), een deelcertificaat van de module Nederlands 2de Taal Threshold 1 B, een deelcertificaat van de module Nederlands 2de Taal Threshold 1 A, een certificaat van de opleiding Nederlands 2de Taal R1, een deelcertificaat van de module Waystage A/B, een deelcertificaat van de module Breakthrough A/B, een deelcertificaat van de module NT2 richtgraad 1.1 (niveau 1) Breakthrough A+B, een "Certificate of Course Completion: CCNA Discovery: Working at a Small-to-Medium Business or ISP", een "Certificate of Course Completion: CCNA Discovery: Networking for Home and Small Businesses", een certificaat van de opleiding Broodbakker, een certificaat van de opleiding Bakker-gast, een deelcertificaat van de module Motoren 2, een certificaat van de opleiding Mecaniciën Personen- & Lichte bedrijfswagens, een deelcertificaat van de module Motoren 1, een

deelcertificaat van de module Demontage Montage, een deelcertificaat van de module Voertuigen 2, een eindevaluatierapport van de module Voertuigen 2, een deelcertificaat van de module Motoren 1, een deelcertificaat van de module Voertuigen 1, een certificaat van de opleiding Hulpmechanici pers. & lichte bedrijfswag., een arbeidsovereenkomst voor arbeiders als vrachtwagenchauffeur ingaand op 17/08/2016, een tewerkstelling artikel 60 §7 OCMW-wet ingaand op 09.01.2012, loonfiches voor de maanden 01/2017 tot en met 08/2018, een attest van inburgering, een getuigschrift PC- en netwerktechnicus, een deelcertificaat van de module A1 Initiatie in de Informatica, een attest van gezinssamenstelling, een attest van hoofdverblijfplaats, uittreksels uit het strafregister en een getuigschrift van goed zedelijk gedrag.

U verklaarde verder dat u niet getrouwd bent, noch een duurzame relatie heeft; dat uw moeder, broer en zus in Rusland wonen, dat u geen minderjarige kinderen heeft, dat u momenteel een vast contract heeft, dat teruggaan naar Dagestan "Rusland" levensgevaarlijk voor u is, dat ze "direct proces verbaal maken dat zeker was in Syrië of Oekraïne, dat is standaard procedure in ons land", dat uw moeder bang is dat hij terug komt, dat u altijd tegen de oorlog was; dat veel mensen u kennen als goed persoon.

Volgens uw verklaringen heeft u geen duurzame relatie, bent u niet getrouwd en heeft u geen familie in België. Uit het administratief dossier blijkt dat u religieus gehuwd was/bent met [A.R.]. Jullie hebben een korte periode samen gewoond (tussen 09.09.2004 en 23.08.2005 en tussen 14.06.2012 en 02.08.2012) volgens het Rijksregister. Gezien u echter zelf verklaard heeft dat u geen duurzame relatie heeft, kunnen wij ervan uitgaan dat u ook geen relatie meer heeft met Mevrouw [A.]. Bijgevolg kan gesteld worden dat u geen familie in België heeft. Er kan dus geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) gezien u niet aantoonde dat er nog andere familieleden van u in België verblijven. Verder blijkt uit uw administratief dossier (namelijk een van uw antwoorden in de vragenlijst) dat uw moeder, zus en broer in Rusland verblijven. U kan dus terugkeren naar uw familie in uw land van herkomst.

Wat uw economische situatie betreft, u verklaart dat u momenteel een vast contract heeft en legt loonfiches voor, u heeft verder verschillende opleidingen gevolgd. Uw werkervaring alsook uw diverse opleidingen kunnen gebruikt worden voor de re-integratie in uw land van herkomst.

Wat de duur van uw verblijf betreft, dient opgemerkt te worden dat u een eerste keer in België bent aangekomen op 09.02.2004.

Vervolgens bent u in februari 2008 naar Frankrijk gegaan en bent u op onbepaalde datum terug naar België gekeerd. Sinds 04.01.2010 heeft u recht op een onbeperkt verblijf in België. Dit neemt echter niet weg dat u in 2014 nog naar Polen hebt gereisd, alsook naar Litouwen. U heeft dus 8 jaar in België in legaal verblijf verbleven en daarvoor was u ook ongeveer zes jaar in België, met periodes van verblijf in andere landen. Hier staat tegenover dat u ongeveer 22 jaar in uw land van herkomst heeft verbleven. We kunnen er aldus van uit gaan dat de banden die u heeft met uw land van herkomst sterker zijn dan de banden die u heeft met België. Bovendien het feit dat u valse documenten gebruikt heeft alsook een valse identiteit sinds uw aankomst in België en het feit dat u banden heeft met het radicale Tsjetsjeense milieu en met de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus, die als doel heeft het oprichten van een extremistische Staat in het Noorden van de Kaukasus en dit uit te breiden naar de regio van de Wolga en andere Europese landen, tonen aan dat u geen banden heeft met de democratische waarden van de Belgische maatschappij. Verder blijkt uit uw administratief dossier (namelijk een van uw antwoorden in de vragenlijst) dat uw moeder, zus en broer in Rusland verblijven. U heeft dus wel nog degelijk banden in uw land van herkomst.

Het feit dat u banden heeft met de terroristische groepering Emiraat van de Kaukasus, dat u banden heeft met het radicale Tsjetsjeense milieu, dat u valse documenten voorgelegd heeft en sinds uw aankomst in België een valse naam gebruikt, zijn voldoende bewijzen dat u niet cultureel geïntegreerd bent, noch aan de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen voldoet en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid.

Terrorisme en mensen die terrorisme steunen vormen een ernstige bedreiging voor de internationale vrede en veiligheid. Dit wordt aangehaald door de Verenigde Naties in hun Resolutie 2178 van 24.09.2014 waarin wordt vermeld dat « le terrorisme, sous toutes ses formes et dans toutes ses manifestations, constitue une des menaces les plus graves contre la paix et la sécurité internationales, et que tous les actes de terrorisme sont criminels et injustifiables » (vrije vertaling : « terrorisme, in alle vormen en alle verschijnselen, is een van de ernstigste bedreigingen voor de internationale vrede en

veiligheid ».) Verder herhaalt de VN dat « qu'il faut éliminer les conditions propices à la propagation du terrorisme » (vrije vertaling : dat omstandigheden die gunstig zijn voor de verspreiding van terrorisme voorkomen moeten worden) en dat « la menace que représentent les combattants terroristes étrangers englobe, entre autres, les personnes qui appuient les actes ou activités d'Al-Qaida et de ses cellules, filiales, émanations ou groupes dissidents, notamment en recrutant pour leur compte ou en soutenant de toute autre manière les actes et activités de ces entités ». (vrije vertaling « de dreiging die buitenlandse strijders vertegenwoordigen, ook geldt voor personen die daden of activiteiten van Al Qaida, haar cellen, filialen of dissidente groepen, ondersteunen, onder andere door voor hen te rekruteren of door hun daden en activiteiten op de een of andere manier te steunen"). Ter herinnering, het Emiraat van de Kaukasus is volgens de Veiligheidsraad van de VN gelinkt met Al Qaida en ISIL (Da'esh).

Verder haalt u aan dat een terugkeer "naar Dagestan "Rusland" levensgevaarlijk voor u is, dat zij direct proces verbaal maken dat zeker was in Syrië of Ukraine, dat is standa[a]rd procedure in ons land. Daarna niemand zal ni weten waar ben ik."

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754).

U legde echter geen documenten of rapporten voor die uw bewering kunnen staven. Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat u een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er redenen zijn van nationale veiligheid die het mogelijk maken om een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 21, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 74/11, §1, 4de lid van de Vreemdelingenwet, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 9 jaar, om de volgende redenen:

Aan het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt een inreisverbod gekoppeld voor het grondgebied van het Rijk. Vermits u fraude heeft gepleegd en een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid wordt er geopteerd dat de duur van dit inreisverbod 9 jaar bedraagt.

Bij uw asielaanvraag van 09.02.2004 heeft u bij het CGVS een valse oproepingsbrief voorgelegd. Verder heeft u sinds uw aankomst nooit uw identiteit kunnen bewijzen. U heeft altijd aangehaald dat u [S.S.] heet, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat u rondreist met een Russisch paspoort op naam van [T.V.] en een Belgische verblijfstitel op naam van [S.S.]. U werd verder in 2014 reeds door de Russische autoriteiten geïdentificeerd als zijnde [T.V.] en niet als zijnde [S.S.]. In 2013 heeft u verder geprobeerd een verblijf te bekomen met een vervalst Litouws paspoort en een valse identiteit ([M.B.]).

Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u door Frankrijk SIS geseind staat (artikel 24 van de SIS II-verordening) omdat u betrokken bent bij activiteiten die mogelijks de openbare orde ernstig schaden. Deze seining, geldig tot 13.08.2055, vermeldt dat u in verband moet gebracht worden met de radicale islamitische beweging.

Verder bent u gekend bij de Veiligheid van de Staat (VSSE) sinds 2010 voor uw contacten met radicale individuen binnen de Kaukasische gemeenschap in België en wordt u aanzien als centrale figuur binnen een groep van radicale Tsjetsjenen in Leuven. U was ook het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek naar een mogelijke terroristische activiteit in België. Volgens de VSSE zijn er ook elementen die aantonen dat u gelinkt bent aan het Emiraat van de Kaukasus die door de Verenigde Naties als een terroristische organisatie wordt aanzien. Deze groepering is volgens de Verenigde Naties immers gelinkt aan ISIL (Da'esh) en Al-Qaida. Deze terroristische organisatie heeft volgens de Veiligheidsraad als doel het oprichten van een extremistische Staat in het Noorden van de Kaukasus en dit uit te breiden naar de regio van de Wolga en andere Europese landen via terreur en via wapens. Verder vermeldt de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties dat het Emiraat van Kaukasus banden heeft met andere entiteiten die op hun lijst voorkomen: Islamic Movement of Uzbekistan, Islamic Jihad Group en Riyadus-Salikhin Reconnaissance and Sabotage Battalion of Chechen Martyrs (RSRSBCM).

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat een inreisverbod van 9 jaar gerechtvaardigd is. Uw gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. U bent bovendien zelf verantwoordelijk voor uw daden. U had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Op 21 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker diende op 24 mei 2019 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Verzoeker diende op 24 mei 2019 ook een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de tenuitvoerlegging te horen bevelen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.6. De Raad schorste bij arrest nr. 222 232 van 3 juni 2019 de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verwierp de vordering tot schorsing van de beslissing tot beëindiging van het verblijf en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Bij arrest nr. 227 196 van 8 oktober 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 21 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker werd via een op 10 september 2019 gedateerd schrijven op de hoogte gesteld van het feit dat, gelet op het ontbreken van een verzoek tot voortzetting van de procedure, met toepassing van artikel 39, § 2 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de afstand van het geding zou worden vastgesteld, tenzij hij verzocht om te worden gehoord.

De Raad stelt vast dat verzoeker verzocht om te worden gehoord en stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij wel degelijk tijdig om de voortzetting van de procedure heeft verzocht. Er is dan ook geen reden om te besluiten tot de afstand van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7, 20, 21 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 20, 21, 23, 62, 74/11, 74/13, 74/14 en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en van het vermoeden van onschuld.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2. VIOLATION DES NORMES VISEES

A. Première branche

Le requérant dénonce un défaut de motivation en droit et en fait, la violation du principe de lex specialis, et la violation des articles 21 LE et 74/20 LE, car la partie défenderesse lui impute une « fraude » au requérant en termes de motivation, et fonde largement ses décisions sur cette prétendue fraude, alors que la disposition légale spécifique aux cas de fraude n'est nullement visée dans la décision (défaut de motivation en droit), que la partie défenderesse intègre à tort la notion de fraude dans le champ d'application de l'article 21 LE (violation de l'article 21 LE ; violation du principe de lex speciali derogat generali puisque c'est l'article 74/20 LE qui vise la fraude, voy. CE n°242.183 du 7.08.2018 ; défaut de motivation en droit), et ne fournit pas de motivation au regard des éléments requis pour fonder une fin de séjour et un ordre de quitter le territoire pour des raisons de fraude (violation de l'article 74/20 LE et des obligations de motivation en fait).

Les paragraphes 2 et 3 de l'article 74/20 LE prévoient en effet spécifiquement que :

§ 2. Sauf dispositions particulières prévues par la loi, le ministre ou son délégué peut retirer l'autorisation ou l'admission au séjour octroyée ou reconnue en application de la présente loi lorsque, pour l'obtenir ou se la voir reconnaître, le demandeur a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou lorsque celui-ci a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine.

§ 3. Le ministre ou son délégué donne l'ordre de quitter le territoire à l'étranger dont le séjour est refusé ou retiré en cas d'application du paragraphe 1er ou du paragraphe 2.

Le reproche qu'une fraude aurait été commise est donc visée par ces dispositions spécifiques, qui prévoient des conditions et garanties spécifiques, et non par l'article 21 LE.

Il n'est par ailleurs nullement démontré, comme cette disposition le requiert, que la prétendue fraude aurait contribué à l'obtention du séjour.

Dès lors, les décisions entreprises sont viciées sur un point central, et doivent être annulées.

B. Deuxième branche

Les décisions ne sont pas valablement motivées, et méconnaissent le principe de confiance légitime, en ce que la prétendue fraude imputée au requérant, et qui motive les décisions sur un point important, résulte d'un élément connu de longue date par la partie défenderesse, à savoir le fait que le requérant a fait usage de d'identités différentes, et qu'il n'aurait pas de passeport à fournir à l'appui de l'identité «[S.S.]», ce qui n'avait nullement empêché d'autoriser le requérant au séjour, d'autoriser sa réinscription (notamment en 2014), sa reprise lorsqu'elle a été sollicitée par un autre Etat membre, et de renouveler ses titres de séjour.

Aucun élément neuf ayant trait à ces identités, et qui expliquerait n'est mis en exergue dans la motivation.

Au contraire, il ressort de la motivation et des rétroactes que la partie défenderesse était informée de l'utilisation de diverses identités depuis longtemps.

Lors de l'octroi du droit au séjour, par la décision du 04.01.2010 (pièce 2), la partie défenderesse reprenait d'ailleurs tant l'identité de «[S.S.]» que celle de «T.V.».

Il semble que la partie défenderesse fait feu de tout bois pour ternir le profil du requérant, allant jusqu'à lui reprocher des éléments dont elle avait connaissance de longue date, sans motiver dûment ce changement de position.

Les motifs relatifs à l'absence de passeport fourni à l'appui de la demande de séjour, et le fait que le requérant est connu sous plusieurs identités, ne peuvent valablement fonder les décisions entreprises.

Dès lors, les décisions sont viciées sur un point central, et doivent être annulées.

C. Branches trois à six • Résumé des branches

Les branches trois à six du présent moyen sont présentées conjointement en raison du fait qu'elles touchent à des questions proches l'une de l'autre.

Elles peuvent être résumées comme suit :

i. Troisième branche : Le critère de « légalité », indispensable pour fonder une ingérence dans les droits fondamentaux en cause, n'est pas valablement rencontré (violation du droit fondamental à la vie privée et familiale);

ii. Quatrième branche : Les décisions consacrent un traitement discriminatoire (violation des principes d'égalité et de non-discrimination, pris seuls et conjointement au droit fondamental à la vie privée et familiale);

iii. Cinquième branche : Les critères légaux pour autoriser de telles décisions ne sont pas rencontrés, particulièrement en ce qui concerne le « seuil de dangerosité » pour « l'ordre public / sécurité nationale » : « il n'y a pas de raisons d'ordre public ou de sécurité nationale », et le requérant ne constitue pas une menace, a fortiori pas une menace actuelle et suffisamment grave (violation des articles 21 et 23 LE; violation du droit fondamental à la vie privée et familiale);

iv. Sixième branche : La partie défenderesse n'a pas procédé avec ma minutie qui s'impose sans le cadre des processus décisionnels, de telle sorte qu'elle n'a pas eu égard à tous les éléments pertinents ni n'a dûment analysé la situation et l'impact des décisions pour le requérant (tant au niveau des faits imputés au requérant que dans l'analyse des pièces et informations liés à l'actualité de la prétendue menace, ses attaches en Belgique, l'absence de liens avec la Russie, les risques qu'il y encourt,...) ; une analyse minutieuse mène au constat que les décisions sont disproportionnées ; (violation des articles 21 et 23 LE ; violation du droit fondamental à la vie privée et familiale ; violation du devoir de minutie et des obligations de motivation ; ainsi qu'en outre violation de l'article 74/13 LE en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire et violation de l'article 74/11 LE en ce qui concerne l'interdiction d'entrée) ;

Les illégalités vantées ici grèvent toutes les décisions entreprises. Elles doivent être analysées isolément et conjointement, car leur effet combiné atteste encore davantage du caractère illégal des décisions, et particulièrement de l'ingérence portée dans les droits fondamentaux des requérants.

Le requérant oriente principalement sa critique à l'égard de la décision de fin de séjour, dès lors que l'illégalité de celle-ci implique nécessairement l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire et de l'interdiction d'entrée, pris à sa suite.

Le requérant identifie néanmoins, également, des illégalités spécifiques à l'ordre de quitter le territoire (notamment au regard de l'article 74/13 LE) et à l'interdiction d'entrée (notamment au regard de l'article 74/11 LE, car il n'y a pas eu de due prise en compte de toutes les circonstances de l'espèce).

• Développement des branches du moyen

1. Généralités

• Ingérence dans les droits fondamentaux du requérant

Les décisions attaquées constituent incontestablement des ingérences au droit fondamental à la vie privée du requérant, dès lors qu'il a été autorisé au séjour depuis son enfance, et a toujours résidé en Belgique (CCE 197 311 du 22.12.2017 (CR)).

D'autant plus que le requérant est exposé à la poursuite de son expulsion, laquelle mettra sa vie privée encore plus à mal.

Soulignons, à l'égard du droit fondamental à la vie privée, invoqué par le requérant :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c., Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodmn c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c Turkië, 19 octobre 2011).

• **Cadre légal - grille d'analyse — critères et éléments pertinents**

Les articles 21 et 23 LE précités définissent le cadre national pour la prise d'une telle décision de fin de séjour avec ordre de quitter le territoire.

Les articles 74/13 et 74/11 LE concernent quant à eux, spécifiquement et respectivement, la prise d'un ordre de quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée. Ils sont rendus applicables aux décisions par l'article 24 LE. Ils imposent une due prise en compte de la vie familiale (art. 74/13) et une due prise en compte de tous les éléments de l'espèce (art. 74/11).

Les droits fondamentaux imposent également le respect de garanties procédurales (notamment une analyse « aussi minutieuse que possible ») et de garanties « de fond » (notamment les critères de légalité et de proportionnalité), qui conditionnent la légalité de telles décisions.

La Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boulouf c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani/France, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Paposhvili c. Belgique, par. 141 ; Cour EDH Sabar c Espagne, 18 décembre 2018) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCE n°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n°139 759 du 26.02.2015; CCE 25.10.2013, n°112 862; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse «aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ». Dans sa jurisprudence, la Cour souligne l'importance d'éléments tels la gravité de la peine, la durée du séjour, les attaches dans le pays où il sera renvoyé.

Le droit fondamental à la vie privée et familiale peut tenir en échec l'application des dispositions de la loi du 15.12.1980.

Une ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être opérée que si elle :

- est prévue par la loi (critère de légalité) ;*
- poursuit un but jugé « légitime » ;*
- est proportionnée ;*

Le critère de légalité suppose que les conditions auxquelles il peut être mis fin au séjour soient prévues dans des termes suffisamment clairs et prévisibles (CEDH (GC) 12 juin 2014, n° 56030/07, Fernandez Martinez/Espagne, §117; CEDH 24 avril 2008, n° 1365/07, C.G. e.a./Bulgarie, § 39-40) ; voy. CCE 197 311 du 22.12.2017 (CR)).

Dans le cadre de l'évaluation de la proportionnalité, l'application des critères retenus dans la jurisprudence *Boultif/Üner* de la CEDH est pertinente, comme Votre Conseil l'a d'ailleurs rappelé dans son arrêt rendu en chambre réunie n°197 311 du 22 décembre 2017. Ces critères sont :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si les enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ;
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé ;
- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination.

La Cour EDH souligne en outre l'attention très particulière à réserver au fait que l'étranger concerné est né sur le territoire (CEDH, Cour (Grande Chambre), 23 juin 2008, n° 1638/03, *Maslov*) :

74. Même si l'article 8 ne confère pas à une quelconque catégorie d'étrangers, y compris à ceux qui sont nés dans le pays hôte ou qui y sont arrivés à un jeune âge, un droit absolu à la non-expulsion (*Üner*, précité, § 57), la Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (*Üner*, précité, § 58 in fine).

75. En résumé, la Cour considère que, s'agissant d'un immigré de longue durée qui a passé légalement la majeure partie, sinon l'intégralité, de son enfance et de sa jeunesse dans le pays d'accueil, il y a lieu d'avancer de très solides raisons pour justifier l'expulsion, surtout lorsque la personne concernée a commis les infractions à l'origine de la mesure d'expulsion pendant son adolescence.

Ou encore (Cour EDH, 23 septembre 2010, requête 25672/07, *Boussara*)

46. Lorsque l'on examine la durée du séjour du requérant et la solidité de ses liens familiaux avec le pays hôte, la situation n'est évidemment pas la même si la personne concernée est arrivée dans le pays dès son enfance ou sa jeunesse, voire y est née, ou si elle y est seulement venue à l'âge adulte (*Maslov*, précité, § 73). Cette différenciation apparaît également dans divers instruments du Conseil de l'Europe, en particulier dans les recommandations Rec(2001)15 et Rec(2002)4 du Comité des Ministres. La Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (*Üner*, précité, § 57 ; *Maslov*, précité, § 74).

2. Troisième branche : méconnaissance du critère de légalité

La législation appliquée au requérant, et la manière dont elle lui a été appliquée au travers des décisions prises par la partie défenderesse, et particulièrement l'article 21 LE tel que mis en œuvre, ne rencontre pas le critère de « légalité » nécessaire pour fonder une ingérence dans les droits fondamentaux, en ce sens que les termes de la loi ne sont pas suffisamment clairs et prévisibles (CEDH (GC) 12 juin 2014, n° 56030/07, *Fernandez Martinez/Espagne*, §117; CEDH 24 avril 2008, n° 1365/07, *C.G. e.a./Bulgarie*, § 39-40) ; voy. CCE 197 311 du 22.12.2017 (CR)). L'ingérence est dès lors illégale.

La réglementation applicable n'est pas suffisamment claire et prévisible quant à ce qui relève de « raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ».

Les termes « ordre public » ne sont pas définis dans la loi. S'il est généralement considéré que la notion d'ordre public se réfère à un « intérêt fondamental de la société », un élément essentiel de « l'ordre social », et non « toute infraction à la loi », on ignore toutefois précisément ce que la notion recouvre en l'espèce.

Les termes « raisons » ne sont pas davantage définis. Ces termes doivent forcément moins se rapporter à la nature de l'infraction commise (contrairement à ce que certains passages des travaux

parlementaires pourraient laisser penser), qu'au « niveau de menace » que constitue l'intéressé, et qu'à la question de savoir si la décision administrative est une action proportionnée pour la contenir. Comme souligné ci-dessus, l'analyse de cette dernière question requiert d'apprécier la situation actuelle et individuelle de l'intéressé, et non uniquement des faits qu'il a commis. Cette évaluation est intimement liée à la situation concrète de l'étranger au moment de la prise de décision, ou au moment où il réintégrera la société, s'il est détenu lorsque la décision est adoptée. Ainsi, son comportement depuis la commission de l'infraction, une situation de récidive, l'évolution de sa situation depuis les faits, l'ancienneté des faits, son amendement éventuel, son projet de reclassement, son attitude vis-à-vis des victimes, la situation sociale qui sera la sienne à sa libération,... sont autant d'éléments concrets qui devraient guider l'autorité administrative dans son analyse, à l'instar de ce que rappelle la Cour EDH dans sa jurisprudence, et ce que fait le Tribunal de l'application des peines. Ces éléments sont en effet pertinents dans une logique de protection de « l'ordre public », et se borner à avoir égard à la gravité des faits commis, présenterait la fin du séjour et l'ordre de quitter le territoire davantage comme des sanctions, ce qui modifierait la nature que la loi leur assigne, protéger « l'ordre public ».

Ceci étant dit, force est encore de constater que la gradation utilisée dans la loi est nébuleuse : comment distinguer ce qui « risque de compromettre », des « raisons », des « raisons graves » et des « raisons impérieuses » « d'ordre public » et ou de « sécurité nationale » ?

Le requérant souligne qu'il s'agit-là d'une des critiques principales formulées devant la Cour constitutionnelle (Aff. n°6749 et 6755), et qui avait d'ailleurs déjà retenu l'attention du Conseil d'Etat dans son avis n° 59.854/4 du 26 septembre 2016.

Ni le courrier accompagnant le questionnaire (reçu le 11.09.2018), ni les termes de la loi, n'offraient au requérant la prévisibilité qui s'impose au titre de la condition de légalité : dans le courrier l'invitant à compléter le questionnaire, il était indiqué que la partie défenderesse « étudiait » la prise d'une décision « sur base de raisons d'ordre public/de raisons de sécurité nationale ». Dans la motivation des décisions attaquées, la partie défenderesse se réfère à différents « seuils », tels la « prévention des infractions pénales ».

Relevons aussi que cette possibilité légale de mettre fin au séjour du requérant, présent sur le territoire depuis 2004 et autorisé au séjour depuis 2010, n'existe que depuis 2017.

Soulignons en outre que le seuil applicable au requérant, qui est en Belgique depuis une quinzaine d'années, et autorisé au séjour depuis 9 ans, doit - en principe - être sensiblement différent de celui appliqué aux ressortissants de pays tiers qui viennent d'être autorisés au long séjour, tant sa situation est fondamentalement différente, en raison de son très long séjour.

Or, la loi ne lui réserve pas la protection d'un « seuil » Spécifique, mais se réfère à la « menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale ». Ce faisant, la loi laisse un trop large pouvoir d'appréciation à l'administration pour individualiser l'analyse, et adapter le « seuil » à la situation spécifique et objectivement différente du requérant, qui est né et a toujours séjourné en Belgique.

La mise en œuvre concrète du « seuil », pour un étranger tel le requérant, est donc hautement imprévisible, puisqu'elle n'est pas prévue de manière assez précise par la loi, et dépend largement de l'interprétation et la mise en œuvre de l'administration.

Ces imprécisions et ce manque de prévisibilité sont incompatibles avec le critère de « légalité » conditionnant les ingérences dans les droits fondamentaux à la vie privée et familiale. Cela complique en outre fortement sa défense.

Dans la mesure où cette atteinte au principe de légalité trouve sa source dans la loi, telle que mise en œuvre en l'espèce, il convient d'interroger la Cour constitutionnelle sur la compatibilité de l'article 21 LE, appliqué à un étranger tel le requérant totalisant plus de 9 années de séjour légal lors de la prise de décision, avec le critère de «légalité» des droits fondamentaux à la vie privée et familiale consacrés à l'article 22 de la Constitution, 8 CEDH, et 7 et 52 de la Charte. Cette question préjudicielle pourrait être formulée comme suit :

« L'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, tel que modifié par l'article 12 de la loi du 24 février 2017, lu en combinaison avec l'article 23 loi du 15 décembre 1980, appliqué à un étranger tel le requérant, qui totalise plus de 9 années de séjour légal sur le territoire, ne viole-t-il pas les droits fondamentaux à la vie

privée et familiale consacrés à l'article 22 de la Constitution, 8 CEDH, et 7 et 52 de la Charte, et particulièrement le critère de « légalité » conditionnant les ingérences dans ces droits, dès lors que son application à cette catégorie d'étrangers n'est pas suffisamment précise et prévisible ? »

Pour la parfaite information de Votre Conseil, le requérant souligne que la Cour constitutionnelle est saisie de questions connexes, mais non identiques, dans le cadre de recours en annulation introduits à l'encontre des dispositions de la loi du 24 février 2017 (Aff. n°6749 et 6755).

3. Quatrième branche : traitements discriminatoires

La législation appliquée, telle que mise en œuvre dans les décisions entreprises, particulièrement l'article 21 LE, méconnaît les principes d'égalité et de non-discrimination visés au moyen, pris seuls et conjointement au droit fondamental à la vie privée et familiale, en ce qu'elle traite de manière identique des catégories d'étrangers se trouvant dans des situations fondamentalement différentes.

Premièrement, le requérant dénonce le fait qu'il fait l'objet d'une discrimination en ce que l'article 21 LE, et la manière dont il lui est appliqué par la partie défenderesse au travers des décisions en cause, traite de manière identique les ressortissants de pays tiers autorisés au long séjour depuis peu, et les étrangers, tels le requérant, totalisant plus de 9 années de séjour légal lors de la prise des décisions.

L'identité de traitement dénoncée vient du fait que c'est le même « seuil », les mêmes motifs, qui peuvent fonder une décision mettant fin à leur droit de séjour, soit des « raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ».

Deuxièmement, il dénonce, en même temps, le fait d'être considérablement moins bien protégé qu'un étranger « établi », ce qui suppose 5 ans de séjour (art. 22 LE). C'est en effet un « seuil » moins protecteur qui est appliqué au requérant.

En outre, rien dans la motivation ne permet de constater que la partie défenderesse a veillé à différencier le traitement réservé au requérant en raison du fait qu'il totalise 9 années de séjour légal sur le territoire, et les conséquences concrètes qu'elle en aurait tirées quant à l'évaluation au regard du « seuil » applicable. Tout indique que la partie défenderesse a statué de la même manière que si le requérant était, simplement, autorisé au long séjour depuis peu.

Le traitement n'est pas différencié, en tout cas pas à suffisance.

Critères de distinction objectifs

Quant à la première discrimination dénoncée, il est évident qu'un étranger totalisant plus de 9 années de séjour légal, est dans une situation objectivement et fondamentalement différente de celle d'un étranger été autorisé au séjour depuis peu.

Les catégories visées sont donc objectivement différentes.

Quant à la deuxième discrimination dénoncée, il n'est pas permis de comprendre pourquoi le requérant ne serait pas dans une situation au moins équivalente à celle d'un étranger établi, voire plus favorable, puisqu'il totalise quasi le double d'années de séjour légal sur le territoire.

Absence de motif légitime et de proportion dans l'identité de traitement (première discrimination) et dans la différence de traitement (deuxième discrimination)

Dès lors que le législateur a entendu instaurer des « seuils » différents, de plus en plus protecteurs de l'étranger, selon la durée de son séjour sur le territoire (loi du 24.02.2017), on ne peut déceler une raison légitime de ne pas distinguer la situation des étrangers selon qu'ils résident depuis quelques mois voire années, et ceux qui totalisent plus de neuf années de séjour.

En l'espèce, il ressort de la motivation que les motifs avancés pour mettre fin au séjour du requérant, ne sont pas différents de ceux qui fondent une décision de fin de séjour prise à l'encontre d'un étranger à peine autorisé au long séjour, et est bien moins favorable que celle d'un étranger établi, suite à 5 années de séjour (cf supra).

La partie défenderesse n'a pas procédé différemment pour le requérant que pour un ressortissant de pays tiers à peine autorisé au séjour (première discrimination), et a procédé de manière beaucoup protectrice à l'égard du requérant qu'à l'égard d'un étranger établi (deuxième discrimination).

L'utilisation qu'elle a faite de sa marge de manœuvre, et la motivation individuelle de la décision, n'ont manifestement pas suffi à pallier les carences de la loi.

Aucun motif légitime ne vient pourtant justifier ces identités de traitement entre catégories objectivement différentes (première discrimination) et pour justifier la différence de traitement entre des catégories à tout le moins comparables (deuxième discrimination).

Dès lors que les discriminations dénoncées proviennent de la rédaction des articles 21 et 22 LE et de la manière dont la partie défenderesse l'a mis en œuvre, il conviendrait d'interroger la Cour constitutionnelle sur la compatibilité de ces dispositions, avec les articles 10, 11, 191 de la Constitution, pris seuls et conjointement au droit fondamental à la vie privée et familiale consacré à l'article 22 de la Constitution et les articles 8 CEDH et 7 de la Charte. Les questions préjudicielles pourraient être formulées comme suit :

« L'identité de traitement instaurée par l'article 21 LE, entre, un étranger qui vient d'être autorisé au long séjour, et un étranger totalisant plus de 9 années de séjour légal, en ce qu'il peut être mis fin à leur séjour pour les mêmes motifs (soit le même seuil de « gravité »), est-elle compatible avec les principes d'égalité et de non-discrimination consacrés par les articles 10, 11, 191 de la Constitution et les articles 20 et 21 de la Charte, pris seuls et conjointement au droit fondamental à la vie privée et familiale, consacrés par l'article 22 de la Constitution et les articles 8 CEDH et 7 de la Charte ? »

« La différence de traitement instaurée par les articles 21 et 22 LE, entre, un étranger qui totalise 9 années de séjour légal, et un étranger « établi », en ce que cette seconde catégorie est mieux protégées à l'encontre d'une décision de fin de séjour pour des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale, est-elle compatible avec les principes d'égalité et de non-discrimination consacrés par les articles 10, 11, 191 de la Constitution et les articles 20 et 21 de la Charte, pris seuls et conjointement au droit fondamental à la vie privée et familiale, consacrés par l'article 22 de la Constitution et les articles 8 CEDH et 7 de la Charte ? »

Pour la parfaite information de Votre Conseil, le requérant souligne que la Cour constitutionnelle est saisie de questions similaires, mais non identiques, dans le cadre de recours en annulation introduits à l'encontre des dispositions de la loi du 24 février 2017 (Aff. n°6749 et 6755).

(Comme cela a été dénoncé au point précédent, si la partie défenderesse venait à se prévaloir du fait qu'in concreto, l'analyse opérée pour le requérant, né en Belgique, est faite de manière très différente de celle opérée pour un étranger (à peine) établi, il conviendrait encore de constater que la loi n'est pas suffisamment claire et prévisible pour les étrangers tels le requérant, et que le critère de légalité précité n'est donc pas rencontré.)

4. Cinquième et sixième branches : défauts de motivation, défaut d'analyse minutieuse et disproportion

4.1. Quant aux éléments retenus « à charge » du requérant dans la motivation, l'absence de « raisons d'ordre public ou de sécurité nationale », l'absence de menace personnelle, l'analyse trop peu minutieuse, et l'absence de prise en compte d'éléments importants

A supposer que l'on parvienne à identifier de manière suffisamment précise ce qui constitue des «raisons d'ordre public ou de sécurité nationale », encore conviendrait-il de constater que de telles raisons ne peuvent être retenues à l'égard du requérant.

Soulignons qu'aucune infraction n'est établie dans son chef. Or, la partie défenderesse fait elle-même état d'une enquête pénale qui avait été ouverte, mais ne pipe mot sur les raisons de son classement sans suite, et les raisons pour lesquelles elle estime quant à elle que les faits à charge du requérant sont suffisamment établis. Une chose est de dire qu'une condamnation n'est pas requise, autre chose est de motiver la décision à suffisance pour établir que, malgré le fait que les autorités judiciaires ont estimé qu'il ne fallait pas poursuivre le requérant, la partie défenderesse estime quant à elle que les faits à charge sont établis.

Soulignons aussi que ce sont des faits constitutifs d'infractions pénales que la partie défenderesse entend imputer au requérant, contournant les garanties offertes dans le cadre d'un procès pénal (sur le bénéfice du doute, la régularité des preuves, le contradictoire, une audition dans les formes, ...).

Il appartient certainement à la partie défenderesse de motiver et étayer dûment sa position et ses assertions, au regard des exigences légales, ce qu'elle manque à faire.

L'article 23 LE impose un certain cadre d'analyse, et pose comme condition que « le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. », qu'il soit « tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. » et que le fait que la commission d'infractions n'est pas en soi suffisant pour fonder valablement la décision (CCE 197 311 du 22.12.2017 (CR) «3.19.3. Zoals reeds toegelicht in punt 3.7, volstaat de loutere vaststelling dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten vallen onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" niet om de bestreden beslissing te nemen.»)

En l'occurrence, la partie défenderesse a manqué de minutie dans l'analyse des éléments de la cause, en a omis, ne rencontre pas les conditions légales requises (le requérant conteste par ailleurs constituer une « menace » et présenter des « raisons d'ordre public et ou de sécurité nationale »), et n'a pas motivé sa décision adéquatement sur de nombreux points centraux dans le raisonnement qu'elle expose en termes de décisions et pour l'analyse à laquelle elle procède :

- comme dénoncé supra, l'usage d'alias et l'absence de document d'identité au nom de [S.S.] était bien connu, de longue date, de la partie défenderesse, de sorte qu'elle ne peut faire mine de le découvrir pour motiver ses décisions ;

- comme dénoncé supra, si la partie défenderesse entend fonder ses décisions sur une fraude imputée au requérant, il lui appartient de faire usage de la base légale idoine (art. 74/20 LE), et non les articles 21 et 23 LE ;

- le requérant n'est nullement impliqué dans ou en faveur d'une quelconque organisation à portée subversive ou terroriste ;

- si des personnes avec lesquelles il est en contact soutiennent de telles activités, il l'ignore, et n'y souscrit nullement ;

- il ne peut être fait grief au requérant d'être en contact avec des personnes qui, par ailleurs, s'adonneraient à des activités problématiques ou infractionnelles : le requérant n'y contribue nullement, et n'a pas à répondre des actions de tiers dont il n'est ni responsable, ni même informé ;

- le fait que le requérant soit « signalé » en France est insuffisant et en tout cas insuffisamment motivé : le fait d'être signalé signifie simplement qu'il est repris dans une base de données, et il n'est pas davantage précisé si c'est sur base d'éléments rencontrant les critères visés à l'article 23 ; au contraire, le signalement semble avoir été fait pour une période extrêmement longue, et pour des motifs pas suffisamment clairs ; le signalement se réfère du reste à une « possibilité de trouble à l'ordre public » (cf motivation, page 2), ce qui n'est pas du tout le même critère d'appréciation que dans le présent cas d'espèce, en application de la législation idoine ;

- la qualification du requérant comme « étant vu comme une personne centrale » est une qualification trop nébuleuse et imprécise : le requérant n'est certainement pas une personne centrale pour les activités illégales ; si le requérant est en contact avec la communauté russophone et caucasienne, c'est en raison de ses propres origines (quoi de plus normal ?) et en raison de sa bonne intégration en Belgique (connaissance du néerlandais, travail, formations, connaissances informatiques, connaissance du fonctionnement des administrations,...), ce qui lui vaut de régulièrement venir en aide à des compatriotes ayant besoin de son aide pour l'une ou l'autre démarche ; cela ne fait évidemment pas de lui quelqu'un de dangereux ;

- le fait qu'une instruction pénale avait été ouverte à son encontre, et clôturée, est un élément qui mérite d'être souligné en faveur du requérant, et non à sa charge comme le fait la partie défenderesse,

puisque'il s'agit de la preuve qu'il n'y a pas suffisamment d'élément, même après une enquête, pour citer le requérant à comparaître devant un Tribunal ;

- la procédure administrative ne peut être utilisée par la partie défenderesse pour contourner les garanties prévues par les procédures judiciaires : le requérant a droit à ce que sa cause soit équitablement analysée et instruite, ce que manque de faire la partie défenderesse ;

- il n'est nullement démontré et motivé à suffisance que le requérant constituerait, par son comportement, une quelconque menace réelle et actuelle ;

- c'est à tort que la partie défenderesse tire des conclusions hâtives et peu minutieuses, sur l'adhésion du requérant aux valeurs démocratiques, auxquelles le requérant souscrit d'ailleurs ; le fait d'être en contact avec des personnes qui n'y souscriraient pas, voire même d'aider ces personnes pour d'autres choses, et d'avoir utilisé des alias voire de faux documents, ne permet pas non plus de conclure à l'absence d'adhésion aux valeurs démocratiques ; soulignons encore qu'il est particulièrement dangereux de faire accroire, comme le fait la partie défenderesse, que la non-adhésion aux « valeurs démocratiques » pourrait justifier des mesures telles celles prises à l'égard du requérant : les convictions politiques de chacun se doivent d'être respectées, ce qui est d'ailleurs un des traits principaux des systèmes démocratiques... ;

- c'est à tort que la partie défenderesse conteste « l'intégration culturelle » du requérant, concept qu'elle ne définit d'ailleurs pas, alors que le requérant est intégré culturellement, et socio-économiquement (pour autant que cela soit différent) ; des prétendus liens avec des groupements terroriste, dont la réalité n'est nullement établie, et ces prétendus contacts ne sont même pas dûment détaillés et l'utilisation d'un faux nom, ne permettent certainement pas de remettre en cause l'intégration culturelle du requérant et son adhésion aux valeurs démocratiques ;

- accuser le requérant de soutien au terrorisme est une accusation grave, une imputation d'une infraction pénale, que le requérant conteste avec vigueur, et qui porte atteinte au principe de la présomption d'innocence ;

- le fait que le requérant ait des contacts avec d'autres personnes d'origine étrangère, présentes sur le territoire, n'est nullement un élément à charge, au contraire, et le fait qu'il ait à cœur de les aider dans leur intégration et parcours en Belgique, n'est certainement pas un élément négatif ;

- il n'est pas précisé de quels « faux documents » le requérant aurait fait usage, et il conteste avoir fait usage de faux documents ; en ce qu'il est fait référence à une « fausse lettre de convocation », non autrement identifiée, le requérant souligne qu'il ne voit pas de quoi il s'agit, et que les documents présentés dans le cadre de sa demande d'asile n'étaient pas des faux, et qu'il ne comprend pas pourquoi cela lui est reproché 15 années plus tard ; ce n'est pas raisonnable ni une motivation adéquate et suffisante ;

- on ne peut comprendre que, alors que la partie défenderesse affirme que le requérant serait « connu de la Sûreté de l'Etat » depuis 2010, c'est 9 années plus tard que les décisions en cause sont prises c'est d'autant plus interpellant qu'il s'impose à la partie défenderesse d'établir et motiver l'actualité de la prétendue menace, ce qu'elle manque de faire en l'espèce ;

- ce qui est reproché au requérant n'est pas suffisamment précis, et pas établi à suffisance ;

- la partie défenderesse s'adonne à de la « prévention générale », ce que l'article 23 LE interdit ;

« L'analyse du risque » opérée par la partie défenderesse manque de minutie, d'actualité, et de pertinence, de telle sorte que les conditions légales ne sont nullement rencontrées, qu'il ne peut être conclu que le requérant constitue une « menace » pour un intérêt fondamental de la société, ni, a fortiori, qu'il présente des « raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ».

Les manquements sur ce point biaisent fondamentalement l'analyse des ingérences dans les droits fondamentaux du requérant, résultant des décisions attaquées, et une due prise en compte mène au constat que ces ingérences sont disproportionnées.

Les décisions ne tiennent pas dûment compte de tous les éléments de l'espèce.

4.2. Quant à l'absence de due prise en compte de la longueur du séjour du requérant en Belgique et du fait qu'il y travaille

Le « risque » est mal analysé, comme dénoncé supra, de même que l'impact des décisions pour le requérant, notamment en raison de l'absence de due prise en compte de la longueur de son séjour en Belgique.

Contrairement à ce qu'imposent les normes applicables (droit fondamental à la vie privée et familiale ; art. 23 LE) la partie défenderesse n'a pas dûment pris en compte les 9 années de séjour légal du requérant en Belgique, et le fait qu'il y réside depuis environ 15 ans.

En outre, le requérant travaille en Belgique, et paie des contributions sociales et impôts, prélevés sur ses revenus. Il est intégré socio-économiquement, ce dont la partie défenderesse ne tient pas compte.

Cette prise en compte de l'atteinte dans la vie privée ne ressort pas à suffisance de la motivation de la décision puisque la partie adverse n'en fait pas grand cas, contrairement à ce qu'imposent la loi et contrairement à ce que rappelle la jurisprudence pertinente, notamment de la Cour EDH (précitée).

Les manquements sur ce point biaisent fondamentalement l'analyse des ingérences dans les droits fondamentaux du requérant, résultant des décisions attaquées, et une due prise en compte mène au constat que ces ingérences sont disproportionnées.

4.3. La partie défenderesse n'a pas valablement analysé les « liens » du requérant avec la Russie et les risques qu'il y encourt

Contrairement à ce qu'imposent les normes applicables (droit fondamental à la vie privée et familiale ; art. 23 LE), la partie défenderesse ne tient pas dûment compte du fait que le requérant n'a aucune attache socio professionnelle en Russie, et les risques qu'il y encourt.

L'affirmation stéréotypée selon laquelle ses formations en Belgique lui seront utiles en Russie n'est pas une motivation adéquate, car on ne peut raisonnablement comprendre en quoi l'apprentissage du néerlandais et le parcours d'intégration suivi en Belgique seraient d'une quelconque utilité en Russie.

Il est impossible et impensable pour le requérant d'être contraint de vivre en Russie, ou une insertion sociale et professionnelle, dans ce pays dont les mœurs et arcanes lui sont devenus étrangers, ne sont pas réalisables, a fortiori au vu de ses origines caucasiennes, et des risques qu'il y encourt.

Les risques encourus se doivent d'être dûment analysés, tant au regard des conséquences sur la vie privée et familiale (CCE 22 février 2018, n° 200 119), qu'au regard d'une atteinte portée dans les droits protégés par les articles 3 CEDH et 1 à 4 de la Charte (dont il sera question dans le 3e moyen ci-dessous, dont les développements sont tenus pour reproduits ici).

4.4 Conclusions

La partie défenderesse a manqué de minutie, n'a pas dûment tenu compte des éléments de la cause, et notamment ceux dont la loi rappelle une prise en compte particulière, et a pris des décisions totalement disproportionnées (tant la fin de séjour, que l'ordre de quitter le territoire, que l'interdiction d'entrée de 9 ans).

Les critères visés par la législation applicable et jurisprudence de la Cour EDH ne sont pas rencontrés, et les décisions ne sont pas valablement motivées.

La durée de l'interdiction d'entrée n'est pas non plus dûment motivée, car pas autrement que les autres décisions. Elle est en outre totalement disproportionnée, car d'une durée exceptionnellement longue, sans que cela soit dûment justifié, et sans qu'il soit raisonnablement permis de penser que, le requérant présenterait un danger tel qu'il devrait se voir interdit le territoire Schengen pendant 9 ans, alors qu'il y a toutes ses attaches sociales, qu'il a développées durant ces quinze dernières années, dont 9 années de séjour légal.

Chacun des griefs listés au moyen suffit à constater l'illégalité des décisions, et, donc, a fortiori, lorsqu'ils sont pris dans leur ensemble."

3.2. Verweerder repliceert als volgt :

“[...]”

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen werd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Artikel 21, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt :

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. De wetgever voorziet ook in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd.

De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast.

Volledigheidshalve kan in dit kader tevens opnieuw worden gewezen naar de memorie van toelichting, waarin op erg omstandige wijze toelichting wordt verschaft nopens de betekenis van “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en waarbij het door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginsel wordt bekrachtigd, waarbij de niet-nader omschreven begrippen naar betekenis en strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met de gewone betekenis in de omgangstaal:

“Het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” is overigens rechtstreeks uit die richtlijnen gehaald. Het vervangt het begrip van “schade” dat in de huidige regeling van de terugwijzing en de uitzetting voorkomt. Het doel is duidelijk van de huidige praktijk af te zien. De vreemdelingen die veroordeeld zijn geweest of op heterdaad zijn betrapt, zullen dus niet meer de enige betrokkenen zijn. Volgens de door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginselen is het zo dat indien de toepasselijke Europese akte sommige begrippen die erin voorkomen niet omschrijft, hun betekenis en hun strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementering waartoe ze behoren. Ze moeten restrictief worden geïnterpreteerd als ze afwijking van een principe toestaan. De overwegingen van de Europese akte kunnen ook opheldering verschaffen. (Arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015: 377, punt 42; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C/2015:413, punt 58 en vermelde rechtspraak). Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU). Het Hof van Justitie heeft trouwens de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” geïnterpreteerd, op het gebied van migratie en asiel.

Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen

van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554/13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak). Het begrip “openbare veiligheid” komt ook in sommige richtlijnen voor en de strekking ervan is ook al verduidelijkt door het Hof van Justitie. Uit zijn rechtspraak blijkt dat de “openbare veiligheid” en de “nationale veiligheid” equivalent zijn; zij duiden exact dezelfde realiteit aan en zijn dus onderling verwisselbaar. (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 41 tot 45 en geciteerde rechtspraak arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punten 76 tot 78). In het kader van de zaak H.T. moest het Hof het begrip “nationale veiligheid”, dat vermeld wordt in artikel 24, § 1, van de richtlijn 2004/83/EG, van 29 april 2004, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, interpreteren. De richtlijn 2011/95/EU, die deze richtlijn vervangen heeft, heeft deze bepaling grosso modo hernomen in zijn artikel 24, § 1. Om de inhoud van het begrip “nationale veiligheid” te preciseren heeft het Hof zich gebaseerd op de jurisprudentie die het gewijd heeft aan het begrip “nationale veiligheid” en die in andere richtlijnen, in het bijzonder in de richtlijn 2004/38/EG, gebruikt werd. Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” op identieke wijze gedefinieerd. Het Hof heeft het volgende verklaard: “[...], dient met betrekking tot de specifieke vraag van de verwijzende rechter of steun aan een terroristische vereniging een van de “dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde” in de zin van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 kan zijn, in herinnering te worden gebracht dat de begrippen “nationale veiligheid” of “openbare orde” niet zijn gedefinieerd in die bepaling. Daarentegen heeft het Hof wel reeds de gelegenheid gehad de begrippen “openbare veiligheid” en “openbare orde” in de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38 uit te leggen. Al streeft deze richtlijn andere doelen na dan richtlijn 2004/83 en al blijven de lidstaten vrij om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen (arrest I., C 348/09, EU:C:2012:300, punt 23 en aldaar aangehaalde rechtspraak), dit neemt niet weg dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft. Voor de uitlegging van het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde” in de zin van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 dient er dus om te beginnen rekening mee te worden gehouden dat reeds is geoordeeld dat het begrip “openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt (zie met name arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak) en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

Voorts heeft het Hof in deze context ook geoordeeld dat het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” in de zin van genoemd artikel 28, lid 3, niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid veronderstelt, maar ook veronderstelt dat deze aantasting bijzonder ernstig is, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden “dwingende redenen” (arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 41).” (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C: 2015:413, punten 76 tot 78). Aangezien de begrippen “nationale veiligheid” en “openbare veiligheid” dezelfde strekking hebben, zijn er geen juridische gevolgen verbonden aan het feit dat men eerder het eerste begrip dan het tweede begrip gebruikt.” (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC54 2215/001, p. 19-22) [...]

In een arrest nr. 197.311 dd. 22.12.2017 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inmiddels ook vastgesteld dat het Hof van Justitie een consistente uitlegging verschaft van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” doorheen de verschillende richtlijnen, waarbij kan worden vastgesteld dat

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennelijk eveneens van oordeel is dat de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie wel degelijk dienstig is voor de definiëring van voormelde begrippen.

Terwijl de verzoekende partij ook niet voorbij kan gaan aan het feit dat artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 nadere procedurele voorwaarden formuleert, dewelke ertoe strekken om de beoordelingsvrijheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging af te bakenen, door uitdrukkelijk criteria voorop te stellen waaraan het gedrag van een vreemdeling dient te worden getoetst, alvorens kan worden besloten tot een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Zulks wordt door de wetgever ook uitdrukkelijk bevestigd in de memorie van toelichting:

“Aan het ontworpen artikel 23 is dus de voorkeur gegeven wegens het feit dat het procedurele waarborgen voorschrijft die bedoeld zijn om de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid af te bakenen wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf op grond van het ontworpen artikel 21 of 22” (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 26)

Er kan slechts worden vastgesteld dat de Belgische wetgever, onder meer gelet op de bepaling van artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 uitdrukkelijk tegemoet is gekomen aan de door het Hof van Justitie vooropgestelde minimale waarborgen, alsook aan de vereiste van restrictieve invulling van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid”.

Verweerder herhaalt volledigheidshalve dat in toepassing van de artikelen 21 tot en met 25 van de Wet van 24 februari 2017 slechts weigering of intrekking van verblijf van Unieburgers en/of hun familieleden mogelijk is, indien deze effectief fraude hebben gepleegd, dit met uitzondering van de weigering of beëindiging van een afgeleid recht, zoals voorzien in de artikelen 21 en 22 van de Vreemdelingenwet.

Een nagenoeg identieke regeling is ingeschreven in de artikelen 74/20 en 74/21 van de Vreemdelingenwet, waar de verzoekende partijen ook naar verwijst in haar verzoekschrift.

De bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1 van de vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

In casu werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening gehouden met de volgende elementen :

“Op 19.08.2013 heeft u zich aangemeld bij de gemeente Mol om een aanvraag in te dienen als Europese onderdaan onder de naam [M.B.] [...], nationaliteit Litouwen. Er werd bij deze aanvraag een Litouws paspoort voorgelegd op deze naam. Dit Litouws paspoort blijkt echter vervalst te zijn volgens een rapport van de Federale politie. De code in de machine leesbare zone is onjuist en het persoonlijke nummer is onbestaand. Op 26.11.2013 werden dan ook instructies verstuurd naar de gemeente om de aanvraag van 19.08.2013 als nietig te beschouwen gezien het gebruik van een vervalst paspoort.

Op 30.06.2014 vroeg Polen aan België uw overname. U was in het bezit van een Belgische verblijfstitel op naam van [S.S.] en een vervalst Lets paspoort op naam van [M.B.]. Polen bevestigt in hun vraag dat u door de Russische autoriteiten werd geïdentificeerd als zijnde [T.V.][...]. Op 31.07.2014 ging België akkoord met uw overname. Op 14.08.2014 bent u teruggekomen vanuit Polen.

Op 02.09.2014 heeft u uw herinschrijving gevraagd bij de stad Leuven. U heeft geen identiteitsdocumenten voorgelegd. Op 25.09.2014 werd aan de stad Leuven een kopie van uw paspoort gevraagd. Hierop is nooit antwoord gekomen. Op 23.10.2014 werd u heringeschreven in het Rijksregister.

Op 13.08.2016 heeft de politie van Leuven een administratief rapport opgesteld wegens verdachte handelingen. Uit dit rapport blijkt dat u goed gekend bent bij de politie en dat u mogelijks linken heeft met een terroristische groepering. U blijkt ook SIS geseind te zijn door Frankrijk volgens artikel 24 van de SIS II-verordening.

Op 02.01.2017 hebben onze diensten meer informatie gekregen over de SIS seining van Frankrijk. Frankrijk heeft u geseind omdat er elementen zijn die aantonen dat u betrokken bent bij activiteiten die mogelijks de openbare orde ernstig verstoren. Volgens de seining, geldig tot 13.8.2055, moet u in verband gebracht worden met de radicale islamitische beweging.

Op 04.04.2018 krijgen onze diensten een nota, opgesteld door de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE1). In deze nota wordt vermeld dat u bij de VSSE gekend bent sinds 2010 voor uw contacten met radicale individuen binnen de Kaukasische gemeenschap in België. U wordt aanzien als centrale figuur binnen een groep van radicale Tsjetsjenen in Leuven. U was ook het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek naar een mogelijke terroristische activiteit in België. In deze nota wordt ook vermeld dat er elementen zijn die aantonen dat u gelinkt bent aan het Emiraat van de Kaukasus.

Met betrekking tot het Emiraat van de Kaukasus dient opgemerkt te worden dat deze groepering aanzien wordt door de Verenigde Naties als een terroristische groepering. Deze groepering is volgens de Veiligheidsraad van de VN gelinkt aan ISIL (Da'esh) en Al-Oaida. Deze groepering staat ook sinds 29.07.2011 op de lijst van de Veiligheidsraad met entiteiten en groepen waarvoor sancties genomen moeten worden. Volgens de Veiligheidsraad is het Emarat Ksvkaz, of Emiraat van de Kaukasus, een terroristische organisatie die in het Noorden van de Kaukasus handelt. De Russische autoriteiten hebben deze organisatie op 08.02.2010 aanzien als terroristische organisatie. Deze organisatie is sindsdien in Rusland ook verboden omdat de leden van deze organisatie terroristische daden voorbereiden en plegen met het oog om de territoriale integriteit van de Russische Federatie te schenden en etnische en religieuze conflicten uit te lokken. Deze terroristische organisatie heeft volgens de Veiligheidsraad als doel het oprichten van een extremistische Staat in het Noorden van de Kaukasus en dit uit te breiden naar de regio van de Wolga en andere Europese landen via terreur en via wapens. Ook de leider van de groep, Doku Khamatovich Umarov, heeft in een verklaring op videocassette verklaard dat hun doel het oprichten is van een puur islamitische zone met de sharia, waar geen plaats is voor ongelovigen. In een tweede fase, wanneer de ongelovigen uit het land verdreven zullen zijn, zullen zij alle landen opnieuw heroveren die aan de oorsprong moslimlanden waren en die dus verder gaan dan de Kaukasus. Hij heeft ook gevraagd aan zijn aanhangers om niet enkel tegen Rusland oorlog te voeren maar tegen alle landen.

Op 23.07.2018 hebben wij verder informatie gekregen van de Federale Politie dat u rondreist met een Russisch paspoort op naam van [T.V.] [...]. U werd immers in 2014 gecontroleerd aan een Litouwse grens met een Russisch paspoort met nummer 515801042 op naam van [T.V.], met uitreisstempel uit België dd 13.10.2014. U heeft toen tijdens die controle verklaard dat u in het bezit was van een [S.S.] Belgische verblijfstitel [...] afgeleverd op 06.07.2017 op naam van [S.S.].

Uit al deze elementen blijkt dat u sinds 2004 in België onder een valse identiteit verblijft en valse stukken heeft gebruikt. U heeft een verblijfsrecht bekomen onder een valse identiteit. Gezien vaststaat dat de identiteitsgegevens die u altijd in België heeft gebruikt vals zijn, kan ook vastgesteld worden dat het verblijfsrecht van onbepaalde duur een gevolg is van fraude. Ook blijkt dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving gezien uw banden met het radicale Tsjetsjeense milieu, waarbij u aanzien wordt als centrale figuur binnen een groep van radicale Tsjetsjenen in Leuven, en met de terroristische groepering Emiraat van de Kaukasus. Verder blijkt dat u geseind bent door Frankrijk omdat u in verband moet gebracht worden met de radicale islamitische beweging. Het feit dat u voor bovenvermelde feiten niet werd veroordeeld verhindert niet om uw verblijf in te trekken.

De verzoekende partijen voert nog aan dat er geen waarborgen in de wet zijn voorzien dat het proportionaliteitsbeginsel zal worden nageleefd, doch dienaangaande kan verweerder enkel vaststellen dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan het feit dat artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 uitdrukkelijk voorschrijft dat gebeurlijke beslissingen in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet steeds moeten gestoeld zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling én steeds rekening moeten houden met de ernst of aard van de begane inbreuk of het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat, alsook met de duur van het verblijf.

Daar waar de verzoekende partijen aanvoeren dat een "louter gevaar voor de openbare orde" gelet op de ernst van de inmenging in het privéleven van een vreemdeling wiens verblijfsrecht wordt beëindigd, beklemtoint verweerder dat artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 wel degelijk de nodige waarborgen inzake proportionaliteit inbouwt.

Eén en ander werd inmiddels ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van de Verenigde Kamers nr. 200 119 van 22 februari 2018, als volgt:

"2.9. Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde "uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd" achtte omdat deze "procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de

belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen". (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

2.10. Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: "Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

2.11. Het past in deze ten slotte nog te verwijzen naar een uittreksel uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden."[...]

De kritiek van de verzoekende partijen mist dan ook grondslag waar wordt voorgehouden dat vermoedens van "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" automatisch zou leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de procedurele waarborgen van artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 kan niet dienstig worden voorgehouden dat geen waarborgen zouden zijn ingebouwd voor de naleving van het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Daar waar de verzoekende partij het onderscheid maakt tussen artikel 21 en 22 Vreemdelingenwet, toont zij niet aan welk belang zij heeft met deze kritiek, te meer daar de wet van 24 februari 2017 al het voorwerp uitmaakt van een procedure bij het Grondwettelijk hof, en er aldus geen noodzaak bestaat om quasi identieke prejudiciële vragen te stellen.

De vragen die zijn gesteld in het kader van de procedure met rolnr. 6755N werden door het Grondwettelijk Hof nog niet beantwoord, en er bestaat vooralsnog geen enkele plausible reden om bijkomende vragen te stellen in afwachting van een definitief arrest.

Los van voormelde opmerking laat verweerder gelden dat de bewering van de verzoekende partijen om meerdere redenen grondslag mist.

Zo dient te worden gewezen op het feit dat artikel 13 van de Wet van 24 februari 2017 voor welomschreven categorieën van derdelanders wel degelijk een afzonderlijke maatregel voorziet, dewelke is onderworpen aan strengere materiële voorwaarden.

Inderdaad blijkt uit artikel 13 van de Wet van 24 februari 2017 dat ten aanzien van gevestigde derdelanders, de derdelander die de status van langdurig ingezetene geniet én de derdelander die reeds ten minste tien jaar toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden én sedertdien onderbroken alhier verblijft slechts tot beëindiging van het verblijfsrecht, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, in geval van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Zoals blijkt uit de memorie van toelichting impliceert de omschrijving "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" in vergelijking met het in artikel 12 van de Wet van 24 februari 2017 voorzien criterium "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" een nog hogere graad van ernst:

"Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21." (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC54 2215/001, p. 22)

Er wordt aldus wel degelijk een onderscheid gemaakt tussen categorieën van derdelanders, zulks in functie van de aard van het verblijfsrecht en de mate waarin moet worden verondersteld dat meer duurzame banden met België tot stand zijn gekomen.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen enkel belang bij zijn kritiek, doordat -zoals hoger reeds werd aangehaald- de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hoe dan ook bij het nemen van elke beslissing in het kader van artikel 12 van de Wet van 24 februari 2017 de verplichting heeft om te individualiseren.

Zulks volgt expliciet uit de bepaling van artikel 14 van de Wet van 24 februari 2017 en wordt in de memorie van toelichting bovendien als volgt toegelicht:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.” (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC54 2215/001, p. 24)

M.b.t. de vermeende schending van “het vermoeden van onschuld” laat de verwerende partij het volgende gelden :

Verweerder laat in dit kader vooreerst gelden dat vaststaande rechtspraak is van de Raad van State dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de toepassing van de vreemdelingenreglementering niet gehouden is door het strafrechtelijke vermoeden van onschuld.

Zie dienaangaande:

“Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.” (RvS nr. 231.531 dd. 11.06.2015)

En ook:

“Een administratieve beslissing, zoals de weigering van de vergunning, genomen op grond van artikel 5, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, doet dan ook op zich geen afbreuk aan het strafrechtelijk vermoeden van onschuld. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat het aanvaarden van een minnelijke schikking omtrent strafrechtelijk gesanctioneerde feiten, niet meebrengt dat die feiten als onbestaande moeten worden beschouwd.” (RvS nr. 238.595 dd. 22 juni 2017) [...]

Terwijl het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 17/2009 van 12 februari 2009 eveneens uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het vermoeden van onschuld niet kan worden geschonden, indien er geen sprake is van een gebeurlijk opgelegde strafsanctie:

“B.37.3. Voor het overige zijn de forfaitaire schadevergoedingen geen strafsancties, zodat het strafrechtelijke wettigheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld te dezen niet kunnen zijn geschonden, en houden zij evenmin een onevenredige beperking van het eigendomsrecht in.” [...]

Aldus staat vast dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet dient te worden in acht genomen bij de beëindiging van een verblijfsrecht op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verduidelijkt dat artikel 21 van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kan worden opgelegd louter als een reactie op een misdrijf, doch dat ingevolge de procedurele waarborgen van

artikel 23 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de maatregel van artikel 21 van de Vreemdelingenwet een administratieve maatregel betreft ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid.

De verwijzingen naar de procedurele waarborgen van een strafproces zijn niet dienstig, nu reeds op afdoende wijze is vastgesteld dat een administratieve beslissing in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet geen strafrechtelijk karakter heeft, zodat de verzoekende partijen uiteraard niet dienstig kunnen voorhouden dat het beroep tot nietigverklaring dezelfde waarborgen zou moeten bieden als de strafprocedure.

Het weze in dit kader overigens herhaald dat het Hof van Justitie -zoals ook wordt aangehaald in de memorie van toelichting- reeds oordeelde dat een specifieke beoordeling van de belangen verbonden met de handhaving van de openbare orde niet noodzakelijkerwijs samenvalt met de strafrechtelijke beoordeling (zie Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 27).

Zelfs indien een derdelander in het kader van een strafproces zou worden vrijgesproken, impliceert zulks allerminst dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten of zou worden besloten tot de beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Ook de door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is evenwel niet ernstig.

Verweerder laat ten overvloede gelden dat in casu geen schending van art. 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats aangetoond dat er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij een beschermenswaardige relatie zou onderhouden met haar ouders en zussen.

Zo werd ook in de bestreden beslissing opgenomen:

"Volgens uw verklaringen heeft u geen duurzame relatie, bent u niet getrouwd en heeft u geen familie in België. Uit het administratief dossier blijkt dat u religieus gehuwd was/bent met [A.R.]. Jullie hebben een korte periode samen gewoond (tussen 09.09.2004 en 23.08.2005 en tussen 14.06.2012 en 02.08.2012) volgens het Rijksregister. Gezien u echter zelf verklaard heeft dat u geen duurzame relatie heeft, kunnen wij ervan uitgaan dat u ook geen relatie meer heeft met Mevrouw [A.]. Bijgevolg kan gesteld worden dat u geen familie in België heeft. Er kan dus geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) gezien u niet aantoont dat er nog andere familieleden van u in België verblijven. Verder blijkt uit uw administratief dossier (namelijk een van uw antwoorden in de vragenlijst) dat uw moeder, zus en broer in Rusland verblijven. U kan dus terugkeren naar uw familie in uw land van herkomst."

Wegens een gebrek aan een beschermenswaardige relatie toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing zijn familie- en/of gezinsleven zou schenden.

Verweerder merkt voorts op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (artikel 21 van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Er zijn in casu ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht van verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bestreden beslissing werd dan ook genomen in het belang van de nationale veiligheid en de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de tweede voorwaarde is dan ook ontegensprekelijk voldaan.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het familieleven van verzoekende partij zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft ook terecht vastgesteld dat voor zover de beslissing om het recht op verblijf te beëindigen een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekende partij, zij opmerkt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid, alsook het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de familiale belangen die verzoekende partij zou kunnen doen gelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris de mening is toegedaan dat het privé- en familieleven van verzoekende partij niet primeert op de belangen van de openbare orde.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Administratieve Vereenvoudiging dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van

een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat ook de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd van 9 jaar afdoende werd gemotiveerd, nu de verzoekende partij fraude heeft gepleegd met zijn identiteitsdocumenten en hij tevens een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, en dit in toepassing van artikel 74/11, §1, 4de lid Vreemdelingenwet.

Er kan worden verwezen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.”

3.3.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

In artikel 23 van de Vreemdelingenwet wordt verder, met betrekking tot de mogelijke toepassing van artikel 21 van dezelfde wet, aangegeven dat beslissingen tot beëindiging van het verblijf uitsluitend mogen gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en dat uit dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet blijken.

Verweerder heeft in casu gemotiveerd dat hij toepassing maakt van artikel 21 van de Vreemdelingenwet om het verblijf van verzoeker te beëindigen omdat, volgens hem, uit tal van gegevens blijkt dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoeker stelt, in het vijfde onderdeel van zijn eerste middel, in wezen dat de door verweerder aangebrachte elementen niet toelaten te concluderen dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat uit de door verweerder aangevoerde elementen geen gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid kan worden afgeleid.

De Raad stelt vast dat verweerder, om zijn standpunt te staven dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, in de eerste plaats verwijst naar het feit dat verzoeker in België verblijft onder een valse identiteit. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de Franse autoriteiten verweerder reeds op 20 februari 2008 op de hoogte stelden van het feit dat verzoeker, die in België de naam S.S. gebruikt, in Frankrijk als V.T. gekend is. De Franse autoriteiten maakten verweerder tevens een kopie over van verzoekers rijbewijs, van zijn identiteitskaart en van zijn geboorteakte. Al deze documenten vermelden de naam V.T. Het feit dat verweerder kennis had van het gegeven dat verzoeker in België een andere identiteit gebruikte heeft hem er evenwel niet toe gebracht om verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd af te wijzen. In een nota die, op 12 augustus 2009, werd opgesteld naar aanleiding van de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geduid dat verzoeker in Frankrijk onder de naam V.T. een verzoek om internationale bescherming indiende en wordt gesteld dat het desondanks aangewezen is om verzoeker, gezien zijn langdurig ononderbroken verblijf in België, te machtigen tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk. De vaststelling dat verzoeker verschillende identiteiten gebruikte – en dit wellicht om te pogen te verhullen dat hij in Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende – werd dan ook geenszins over het hoofd gezien en werd toen niet beschouwd als een element waar een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kon worden uit afgeleid. Op 4 januari 2010 besliste verweerder verzoeker zonder meer tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen en werd aangegeven dat een verblijfstitel kon worden afgegeven aan verzoeker met vermelding van de identiteit die bleek uit zijn verklaringen. Een nota van 9 september 2014 toont aan dat de Poolse autoriteiten verweerder meedeelden dat V.T. de echte identiteit van verzoeker is. Verweerder heeft in een nota van 6 oktober 2014 verder aangegeven dat het feit dat V.T. de echte identiteit is van verzoeker ook werd bevestigd door de Russische autoriteiten. Verzoeker die ondertussen van ambtswege was afgevoerd van het vreemdelingenregister en die probeerde op basis van een vervalst Litouws paspoort een verklaring van inschrijving als burger van de Unie te krijgen werd vervolgens op instructie van

verweerder van 6 november 2014 opnieuw in het bezit gesteld van een verblijfstitel op naam van S.S. Uit het neergelegde administratief dossier, waarin ook het paspoortnummer van verzoeker is opgenomen, kan dus worden afgeleid dat verweerder reeds vele jaren de werkelijke identiteit van verzoeker, zoals deze blijkt uit tal van stukken, kent en dat verweerder nooit een groot belang hechtte aan het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België gebruik maakt van een valse naam of dit feit in ieder geval niet als een belemmering zag om verzoeker tot een verblijf in België te machtigen of om tot zijn herinschrijving over te gaan. Verweerder kan dan ook niet in redelijkheid voorhouden dat uit de vaststelling op zich dat verzoeker gebruik maakt van een valse identiteit heden plots wel kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Het gebruik van een valse identiteit is uiteraard een strafbaar feit maar het volstaat in casu niet om ook automatisch te kunnen concluderen dat verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verweerder – wiens motivering ambigu is – om te stellen dat verzoekers verblijf ook kan worden beëindigd omdat hij een verblijfstitel verkreeg ingevolge fraude dient te worden opgemerkt dat verweerder niet verwijst naar de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die hem toelaat, onder bepaalde voorwaarden, het verblijf omwille van fraude te beëindigen – , doch naar artikel 21 van dezelfde wet. Daarnaast moet worden benadrukt dat niet wordt aangetoond dat het bedrog dat verzoeker pleegde heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, zodat zelfs niet blijkt dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak toepasbaar is.

Verweerder motiveert ook dat verzoeker zich op 19 augustus 2013 heeft aangemeld bij de gemeente Mol en heeft gepoogd om een verklaring van inschrijving te verkrijgen door gebruik te maken van een vervalst Litouws paspoort. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker een handeling stelde waaruit blijkt dat de nationale veiligheid in het gedrang komt en dat hij heden *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* vormt. Verweerder heeft trouwens, zoals reeds gesteld, voorheen geen groot belang aan deze fraudepoging gehecht. In een nota die op 9 september 2014 werd opgesteld wordt aangegeven dat verzoeker mogelijk gebruik maakte van een Litouws identiteitsdocument *“om onder de radar te blijven bij een reis naar Rusland/Tsjetsjenië”*. Er blijkt niet dat verweerder het vereist achtte de politie- of gerechtelijke diensten van deze fraudepoging op de hoogte te stellen en er moet worden herhaald dat verweerder verzoeker zonder meer opnieuw liet inschrijven in het vreemdelingenregister.

In de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt nog melding gemaakt van het gegeven dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming gebruik maakte van een valse oproepingsbrief. Verweerder laat evenwel na toe te lichten hoe uit dit gegeven zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Een politieverslag, dat dateert van 13 augustus 2016, dat werd opgesteld *“wegens verdachte handelingen”* – verzoeker was volgens het verslag autobanden aan het uitladen voor een garagebox waarvan hij niet de eigenaar was maar waarvan hij wel de sleutel had – en waaruit blijkt dat verzoeker *“goed gekend is”* en *“mogelijks linken heeft met een terroristische beweging”* is, gelet op de vaagheid van deze vermeldingen, ook niet van die aard dat kan worden besloten dat is aangetoond dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Verweerder erkende wat betreft de *“link met [een] terroristische groepering”* zelf in een op 13 augustus 2016 opgestelde nota dat er *“geen duidelijke info”* was, dat er in dit verband geen processen-verbaal werden opgesteld en dat er enkel verslagen van de politie zijn *“inzake verdachte gedragingen en contact met personen die aldus geseind staan bij justitie.”*

Verweerder stelt dat hij navraag deed omtrent de redenen waarom de Franse autoriteiten verzoeker seinden en geeft aan dat deze autoriteiten stelden dat er elementen zijn die aantonen dat verzoeker betrokken is bij activiteiten die *“mogelijks”* de openbare orde ernstig verstoren. Hiermee wordt niet in concreto aangetoond dat verzoeker gedragingen stelde die ertoe kunnen leiden te besluiten dat hij in België een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In het antwoord van de Franse autoriteiten aangaande de redenen waarom zij overgingen tot de seining van verzoeker, dat in het administratief dossier is opgenomen, kan ook niet worden gelezen welke precieze feiten verzoeker, die geen gerechtelijk verleden heeft, ten laste kunnen worden gelegd. Er wordt sibillijns gesteld dat er elementen zijn die aantonen dat hij betrokken is bij handelingen die de openbare orde ernstig in het gedrang kunnen brengen, doch nadere concretisering is er niet. Er wordt ook aangegeven dat hij een Russisch staatsburger is die banden heeft met een radicale Islamitische beweging, zonder evenwel te verduidelijken over welke beweging het gaat, waaruit deze banden bestaan en hoe hieruit enig gevaar kan worden afgeleid.

In het verslag van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) waarnaar verweerder verwijst wordt geduid dat verzoeker sedert 2010 bij deze dienst gekend is omdat hij contacten heeft met radicale individuen binnen de Kaukasische gemeenschap in België en dat hij wordt beschouwd als een centraal figuur binnen een groep radicale Tsjetsjenen in Leuven. Er wordt ook aangegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek wegens een mogelijke terroristische activiteit in België en dat hij door de Leuvense politie gelinkt wordt aan het Emiraat van de Kaukasus. Het feit dat verzoeker gekend is bij de VSSE, de vaststelling dat hij contacten heeft met personen die radicale opvattingen hebben en de omschrijving van verzoeker als *“een centraal figuur binnen een groep radicale Tsjetsjenen in Leuven”* laten de Raad niet toe vast te stellen dat verzoeker enige gedraging zou hebben gesteld waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker stelt dat het opgestarte gerechtelijk onderzoek inzake de eventuele betrokkenheid bij een terroristische activiteit of het lidmaatschap van een terroristische organisatie waarvan hij werd verdacht zonder gevolg werd afgesloten en dat verweerder – die bovendien motiveerde dat verzoeker het voorwerp *“was”* van een gerechtelijk onderzoek – dit niet betwist. Verweerder werpt terecht op dat zelfs indien een persoon in een strafprocedure wordt vrijgesproken dit niet impliceert dat ter bescherming van de openbare orde geen bestuurlijke maatregel kan worden genomen. Verweerder kan evenwel niet voorbijgaan aan de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 23 van de Vreemdelingenwet indien hij wenst over te gaan tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker om redenen van nationale veiligheid. Hij dient bijgevolg concrete en voldoende zwaarwichtige gegevens aan te brengen waaruit een effectieve bedreiging van de nationale veiligheid kan worden gededuceerd en aannemelijk te maken dat verzoeker een gedrag stelde waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Hij doet dit niet door te verwijzen naar verdenkingen die blijken uit verslagen – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk niet dat er concrete bewijzen zijn – inzake de betrokkenheid van verzoeker bij een eventuele terroristische activiteit of het lidmaatschap van een terroristische organisatie. Loutere verdenkingen of vermoedens zijn onvoldoende om te kunnen oordelen dat verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Aangezien niet wordt betwist dat het gerechtelijk onderzoek waarnaar wordt verwezen zonder gevolg werd afgesloten kan daarenboven niet worden aangenomen dat de verdenkingen terecht waren en/of enige grond hadden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat geenszins wordt aangetoond dat de in de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om over te gaan tot de beëindiging van zijn verblijf zijn vervuld en dat verweerder de bepalingen van deze artikelen heeft geschonden door desondanks de beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen met betrekking tot deze beslissing, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. De vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijf impliceert dat verzoeker dient te worden geacht nog steeds tot een verblijf in het Rijk te zijn gemachtigd. Gezien verzoeker tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd en niet wordt aangetoond dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dienen ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daaraan gekoppelde beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te worden vernietigd.

3.3.3. Nu het antwoord op de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vragen niet vereist is om uitspraak te kunnen doen, dienen deze vragen niet te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK